

komt mij niet onwaarschijnlijk voor, dat ook voor hen de algemeene kosten en de kosten van polikliniek gestegen zijn.

Een ander collega, oud-hoofdbestuurder, schrijft mij, „dat hij overtuigd is, dat het nieuwe bureau onnoodig is, en het werk van het hoofdbestuur erg wordt opgeblazen”. Hij is van meening, dat men moet afwachten, in hoever de organisaties de taak van het hoofdbestuur verlichten. Het is voor de leden der Maatschappij moeilijk te beoordeelen, wie daarin gelijk heeft; doch mij dunkt, dat het dan toch verstandig zou zijn eerst eens te beginnen met een gedeelte uit te voeren. Belangrijke bezuiniging zou m.i. verkregen worden, indien men zich beperkte tot twee maatregelen; de eerste is de aanstelling van een algemeen secretaris (niet-lid van het hoofdbestuur), die voldoende bezoldigd wordt om van hem te kunnen verlangen, dat hij geen praktijk uitoefent, en die voorloopig eerst aan het werk gaat zonder een bezoldigd directeur en zonder een bezoldigd jurist; ten tweede het overlaten van den arbeid als vakvereeniging aan de bijzondere organisaties en wel zóódanig, dat deze meer te doen hebben dan de voorbereiding en dat hun werk niet zooals tegenwoordig nog eens door het hoofdbestuur of het dagelijksch bestuur wordt overgedaan en ook niet na door een organisatie te zijn voorbereid, zooals ook dikwijls gebeurt, ter verdere afdoening in handen van het dagelijksch bestuur wordt gesteld.

Het komt mij voor, dat meer en meer blijkt, dat vele leden in onze Maatschappij, misschien wel een meerderheid, dezen weg op willen; uit amendement VII van de afdeling Delft blijkt, dat men daarbij ook wil, dat de organisaties hun eigen kosten geheel dragen; gaat men dezen weg op, of liever blijft men op dezen weg voortgaan, dan is m.i. slechts een matige verhooging van contributie noodig en dan zal zonder twijfel onze Maatschappij minder omslachtig werken. Van groot belang, misschien wel van het grootste belang is daarbij, dat in alle organisaties op de hoogste plaatsen de voor het werk geschikte personen gekozen worden.

's-Gravenhage, 30 Mei 1920.

A. C. VAN BRUGGEN.

CONTRÔLE OP WAARNEMERS.

I.

Toen ik voor 14 jaren waarnam, in de gemeente Bergh, overkwam mij hetzelfde als collega BAK. Ik had toen elders gesolliciteerd om gemeente-geneesheer te worden en kon daarom mijn arts-diploma niet toonen. Bij sollicitaties wordt dit soms maanden lang vastgehouden. Waarom zoo lang? Men mag dan volgens de wet niet waarnemen. Het komt mij dan ook gewenscht voor in deze verandering te krijgen. Het informatiebureau levert alleen bevoegde waarnemers; zou dit niet voldoende zijn? Het vertoonen van het diploma is een formaliteit, waardoor de zieken van een zieken collega bijv. heel en al niet gebaat worden.

Maastricht, 31 Mei 1920.

M. H. BINGEN.

II.

In haar commentaar op mijn ingezonden stuk in het laatste *Tijdschrift* heeft de redactie mijn waarschuwing van collegae herhaald en uitgebreid. Hiervoor mijn dank. Het verwijt van slordigheid in het naleven der wetten door geneeskundigen vond ik in dit geval wel wat hard, daar volgens mijn ervaring en bij navraag ook van anderen blijkt, dat bij waarneming nooit het artsdiploma getoond wordt. Dat was juist de reden van mijn schrijven.

Nog wilde ik gaarne vermelden, dat ik juist voor Spijkenisse meen te moeten waarschuwen, omdat de tegenwoordige burgemeester niet alleen de overtredingen gerechtelijk vervolgt, maar blijkbaar ook jacht er op maakt, getuige het gelaste onderzoek naar den toestand der vergiftkast.

Amsterdam, 1 Juni 1920.

BAK.